

SVOBODAN DRAGANEC:

Molitev iskrice.

a kresni večer so zažgali mladeniči na gori grmade. Daleč okrog so letele iskrice kakor kresnice. Ena izmed njih se ujame na veji mračne smreke. Iskrica se strese, prešine jo nova moč, v njeni notrini nekaj zažari, da postane svetlejše nego zunaj. Oživiljena iskrica se začne ozirati po svetu. Kaka množina različne lepote, kako lepo je postavljeno vse na svoje mesto! Plapolajoči ogenj grmade, gibčne postave človeških teles, visoko stoječe rastline dreves! Veselo vzdikne iskrica: »Kako lepo je imeti razum, kako lepo je razlikovati in spoznavati! Zdaj razločim to, zdaj razločim ono, vedno se mi odpre kaj novega, vedno nova resnica. Čudovito švigajo pod menoj plameni grmade. Zakaj ne svetim tudi jaz kakor kres? Tu v temni senci brlim, da komaj razločim samo sebe. In ti mladi fantje okolo grmade! Njih vitka telesa se zdijo kakor orjaški svečniki, kakor dve živi luči gorita vsakemu izpod čela po dve iskrici. Zakaj nisem tudi jaz vsaj ena izmed njih, zakaj gorim le jaz brez svečnika?«

Iskrica odmakne pogled od grmade in žalostna se ozre navzgor, pa se vsa iznenađena prestraši: »Tudi tam gori neskončna jasnina? In koliko mojih sestríc žari in miglja tam gor! Zakaj strmijo zamišljene na svet in namežikavajo tako skrivnostno?«

Še večje začudenje prevzame iskrico, ko nehote povese oči in zagleda pod seboj v dolini zrcalno gladino jezera, kako iz njega odseva nebeški nebroj.

»Kako lepo je biti zvezdica na nebu! Zakaj nisem zvezdica tudi jaz ali vsaj zrcalni odsev ene izmed njih na jezeru?« Čimbolj se čudi iskrica, tem silnejša postaja nje radovednost, zato vzplamti in se vzpne na veji, kakor bi hotela pogledati za obzorje, kakor bi se hotela dvigniti nad zvezde: »Kaka lepota se skriva šele za grebeni gorá, nad roji zvezdá v višavi!«

Otožna omahne iskrica, obledi, na pol ugasne in vzdihne: »Ah, neskončne so moje želje, a slabe, omejene moči. Vse bi hotela razločiti in videti, vse do jedra, vse do dna. Hočem, pa ne morem! Kako me boli ta omejenost, kako trpim v nemoči razuma in volje! Lepo je biti ogenj, človek, rastlina ali zvezda. Še lepše je biti Bog, še lepše oni, ki vse ve in vse premore. Kakšen je neki Bog? Komu je podoben, ali ognju, človeku, rastlini ali zvezdi?«

Tu pa obstane iskrici pamet, kakor bi se ji stemnilo v glavi. Čuvstvo žalosti se umakne in novo čuvstvo osamljenosti in onemoglosti, odvisnosti in ničnosti napolni njeno dušico. Vsa se stisne nazadnje v čuvstvo goreče pobožnosti in šepne strahospoštljivo: »Veliki Nevidni razuma in moči, čuvaj me trpljenja in nevednosti, napolni me s svojo lučjo in močjo na potu resnice!«

Iskrica izmoli in ugasne.

